

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg må sige til hr. Tinning, at venstre og jeg er ganske enige i, at vi har interesse for det enkelte menneske, og den interesse for det enkelte menneske går forud for interessen for de store faglige organisationer. Vi sætter mennesket i højsædet.

Det, der så kan skille, er, at vi må indrømme, at vi i venstre også anser arbejdsgiveren for at være et menneske; både lønmodtagere og arbejdsgivere er for os mennesker, og derfor har vi det ideelle sigte, at vi mener, det er muligt at indgå fælles aftaler. Og når det gælder ældre, veltjente medarbejdere, tror vi, der ligger en interesse også fra arbejdsgiver-side i, at man aftaler nogle gode arbejds-vilkår, så virksomheden har optimal glæde og udbytte af den viden, som ældre, veltjente medarbejdere er i besiddelse af. Derfor ligger der en fælles interesse i at bevare tilknytningen til ældre medarbejdere, der i nutidens system måske ellers ville blive udstødt af arbejdsmarkedet.

Men jeg vil gentage, at vi har stor interesse for det enkelte menneske og for arbejdsgiveren, og vi tror, at denne reform vil vise, at det også er muligt i det danske system at finde gode løsninger.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Ja, det er jo sjovt, dette med ideologierne og de store armsving. Venstre sætter det enkelte menneske i højsædet. Socialdemokratiet satte engang det enkelte menneske i centrum – det gør de vist endnu, det ved jeg ikke – men ikke desto mindre er man vildt uenige om dette lovforslag, og det skulle man jo ikke tro, for alle sammen går de ind for det enkelte menneske. Og til orientering mener VS også, at det enkelte menneske bør sættes i centrum for den politiske handling.

Når vi er færdig med de kønne ord, så handler dette her jo om noget andet, nemlig dette: på en arbejdsplads kniber det med at få økonomien til at løbe rundt til trods for regeringens mange initiativer. Man har en række ældre medarbejdere, som man egentlig mener man med lidt held og lykke kan få brug for igen om et halvt års tid. Så kalder mennesket produktionslederen mennesket hr.

Hansen, som er ansat, ind og siger: »Ved De hvad, Hansen« – i al fredsommelighed – »mon ikke det var en god idé, at De tog lidt pension her et halvt års tid, for så kan De sikkert komme igen?« Og hvor meget denne arbejdsgiver eller produktionschef end er et menneske af kød og blod som vi andre, hr. Thor Pedersen, så er det jo altså ikke to lige-stillede mennesker, der dér forhandler. Det er jo ikke en forhandling mellem to mennesker med lige muligheder for at præge resultatet, for den afgørende forskel er, at den ene er ansat hos den anden, og det giver altså lige præcis den anden nogle magtmidler i hænde.

Så må jeg sige til hr. Thor Pedersens oplysning, at vi selvfølgelig ikke går rundt og tror, at arbejdsgivere er sådan nogle, der bruger deres magtmidler med det ene formål at ødelægge livet for alle dem, de kan komme i nærheden af, men vi mener faktisk, der er tale om et ulige forhold. Der er tale om en forhandling, som ikke foregår menneske til menneske, men stiller den, der ejer virksomheden, over for sine ansatte, og derfor er vedkommende selvfølgelig nødt til at sige: vi vil godt have størst mulig glæde og udbytte af denne ældre medarbejder, men det kan konkret komme til at betyde, at vedkommende må opfordres kraftigt, som det hedder, til at gå på delpension et stykke tid eller også må få at vide, at det godt kan komme til at knibe med at bevare tilknytningen til virksomheden alt for mange år endnu. Sådan er den barske virkelighed udenfor, uanset at det er mennesker, det handler om.

Pia Kjærsgaard (FP):

»Forslaget må ses som et af de vigtigste fremskridt i adskillige år på pensionsområdet«, skriver socialministeren. i forbindelse med fremsættelsen af dette forslag til lov om delpension.

Det er efter fremskridtspartiets mening store ord i maj, der her kommer fra socialministeren, for vi skriver altså kun 1985, og landets økonomi er ikke bragt på fode eller gælden bragt ud af verden. Vi må beklageligvis konstatere, at statsgælden tværtimod er steget eksplosivt de senere år og er ved at runde de 450 mia kr. Samtidig er skattetrykket vokset helt uacceptabelt under denne regering.